

ници-ти на войскѣ-тѣ, наричани сѣ ся *войводы* и управители-ти на градове и крѣпости. А князове ся звали само оныя, които происходили отъ царскый родъ.

Българе-ти, като небѣха добръ съ съседны-ты си народы, а най-паче съ Византійцы-ты, които имаха добръ воененъ рядъ, то и тѣи бѣха принуждени да държатъ рядовнѣ и постояннѣ войскѣ по прѣдѣлы-ты на Българинѣ, та да могатъ да устоятъ на ерѣщѣ непріятеля. Освѣнь това наши-ти правили по много мѣста и крѣпости, а особно по проходы-ты. Най-прочюты крѣпости въ послѣдне врѣмя сѣ былы: непобѣдимый *Берникъ*, *Прѣкошъ* на прохода съ исто-то имя, *Триадица*, близу при Софіѣ, *Прилѣвъ* и др. Такожде Македонскы-ты крѣпости и знаменитый *Бѣлградъ* въ Сръбінѣ.

Чясто Българе-ти, ненаучени да ся покорявать въ разны случае на волю-тѣ само на единъ Господаръ, дотегваше имъ и скоро унищожяваха правленіе-то на единственнѣ-тѣ власть, а съ това нейно-то могѣщество ослабваше, та неможеше да защищава народны-ты интересы. Причина на това зло бываха почти всякога държавни-ти боляре и първенци, които сѣ имали прѣдъ очи-тѣ си повечето своѣ-тѣ собствениѣ славѣ и ползѣ, та затова сѣ гледали да разсѣвать измежду народа несъгласія и раздоры. Слѣдствія отъ тыя най-голѣмы два порока бываха голѣми-ти безпорядѣци и раздвоеніе въ правленіе-то, което много пѣти е достигало да изгуби всякъ политическы образъ. Всичко това даваше голѣмѣ леснинѣ на не